

Findel en Pomido

De Zeedraak van Zephyra

Kevin De Meersman

Voorwoord

Voor we aan onze tweede reis naar Silvaña beginnen, wil ik graag kort mijn oprechte dank uitspreken voor de totstandkoming van dit boek. Mijn waardering gaat in het bijzonder uit naar het voltallige FACTS-team. Zonder de kans om Findel en Pomido tot leven te brengen, zouden hun verhalen nooit uit mijn pen gerold zijn.

Daarnaast ben ik enorm dankbaar voor de aanhoudende steun en feedback die ik tot nu toe heb mogen ontvangen. Ik wil alle lezers bedanken die de nimfen in hun harten hebben gesloten!

Het enthousiasme voor magische verhalen dat ik van jullie allen heb ervaren, heeft me aangespoord dit nieuw verhaal te schrijven. Ik hoop dat jullie met *'De Zeedraak van Zephyra'* de gebeurtenissen in Silvaña op de voet blijven volgen en dat jullie met elke pagina in deze betoverende wereld worden meegezogen. Findel, Pomido en alle andere wezens wachten vol spanning om hun avonturen en de magie van hun wereld met jullie te delen. Laat je verbeelding de vrije loop en ontdek de wonderen van Silvaña!

Samen maken we deze wereld net een beetje magischer!

Kevin

Hoofdstuk 1

Mevrouw Sprongel

In het park van het stadje waar mevrouw Sprongel woonde, scheen op een woensdagnamiddag de eerste lentezon. Die dag liepen in het park veel kinderen, omdat de winter eindelijk plaats maakte voor de lente. De zonnestralen die door de stapelwolken en het bladerdek schenen, zorgden ervoor dat winterjassen niet meer nodig waren.

Kreten van plezier gierden door de lucht, voetballen vlogen heen en weer en springtouwen zorgden voor vrolijke kringen. Andere kinderen speelden op een wip, draaiden rondjes op een draaimolen of maakten zandkastelen.

Mevrouw Sprongel zat op een bank van de eerste warme zonnestralen op haar gezicht te genieten. Op het moment dat ze net een boek opensloeg, kwam een jongen van negen of tien jaar naar haar toe, met een voetbal onder zijn arm. Hij droeg een donkerblauwe jeans en een groen T-shirt met een ijsbeer erop. Op zijn schouder lag een dun, zwart sportjasje. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd omdat hij voortdurend achter de voetbal aanliep. Hij wilde even rusten, maar vond niet meteen een geschikte plek. De jongen had eerst nog wat staan rondkijken, maar even later viel zijn blik op de bank waar

mevrouw Sprongel zat. Zijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld door de omslag van het boek dat ze vasthield. Hij stapte dichterbij en vroeg: ‘Dag mevrouw, mag ik weten welk boek u leest?’

Mevrouw Sprongel keek op en sloeg haar boek dicht. Ze vond het niet erg dat de jongen die vraag stelde. Ze had het boek in het verleden al zeker twintig keer gelezen. ‘Dit is een boek over de nimfen uit Silvaña’, antwoordde mevrouw Sprongel, terwijl ze de jongen doorheen haar hoekige leesbril aandachtig bekeek. ‘Ken je die wereld?’

De jongen schudde zijn hoofd en vroeg vriendelijk: ‘Wat zijn nimfen, mevrouw?’ Ondertussen staarde hij verder naar de omslag en probeerde de titel te lezen.

Mevrouw Sprongel draaide het boek naar hem toe, zodat hij de omslag beter kon bekijken. Ze wees naar een figuurtje op de tekening. ‘Dit zijn nimfen. Ze hebben vleugels zoals een libel en kunnen heel goed vliegen. Ze zijn ongeveer zo groot als een kat en zouden tot je knieën komen als ze naast je zouden staan.’

De jongen las de titel hardop: ‘De... Zeedraak... van... Zephyra’. Daarna keek hij met een vragende blik naar mevrouw Sprongel. ‘Wat is een zeedraak, mevrouw? Is dat het wezentje op de tekening?’ Nu pas zag hij de dame beter, want haar gezicht zat tot dan achter het boek verstopt en hij kon enkel haar leesbril en haar blauwe hoofddoek zien.

Mevrouw Sprongel lachte breed; haar groene ogen fonkelden van plezier en haar roodgekleurde bloswangen vielen door de zonnestralen nog meer op. Ze leunde achterover. 'Hoe heet je, lieverd? En waar zijn je ouders?'

'Ik ben Quinn, met twee n'en. Hoe heet u, mevrouw?'

'Nou, je bent wel erg nieuwsgierig hè, Quinn met twee n'en! Goed zo, daar hou ik van,' lachte mevrouw Sprongel. 'Mijn naam doet er even niet toe. Kun je naar je ouders lopen en hen zeggen dat je hier bent? Ik zou niet willen dat ze ongerust worden. Daarna vertel ik je graag wat meer over Findel en Pomido, de twee nimfen op de kaft. Als je dat goed vindt, tenminste?'

Quinn knikte vol overgave en draaide zich meteen om. Hij sprintte voorbij enkele bomen, spurtte doorheen een zandbak, sprong over de plank van een wip en riep van ver naar zijn ouders. Toen hij bij hen aankwam, wees hij naar waar mevrouw Sprongel zat en overhandigde hun de voetbal. Hij vertelde dat de dame over haar boek wilde vertellen en toonde met veel gebaren aan dat hij een tijdje bij haar zou blijven. De ouders van Quinn knikten gemoedelijk, zochten naar de dame en zwaaiden toen ze haar zagen. Mevrouw Sprongel zwaaide enthousiast terug. Meteen daarna liep Quinn in volle snelheid terug naar de bank.

'Ze vinden het... goed...' zei Quinn, hijgend van de korte spurt.

'Kijk eens aan, nu al een publiek,' mompelde mevrouw Sprongel. Ze toonde Quinn de omslag van het boek een tweede keer en wees met haar wijsvinger naar de woudnimfen. 'Dus... dit

zijn twee woudnimfen uit Silvaña. De kleinste van de twee – deze – dat is Findel en hij is een jongen’, mevrouw Sprongel verschoof haar vinger naar het andere figuurtje, ‘En dit is Pomido en zij is een meisje. Samen beleven ze echt de gekste avonturen. Enkele maanden geleden heb ik het verhaal ook aan mijn eigen kleinkinderen voorgelezen. Die zijn ongeveer zo oud als jij. Misschien zitten ze wel bij je op school? Pieter en Fien. Broer en zus. Ken je hen? Nee?’

Quinn schudde zijn hoofd en zette zich neer in het gras voor de bank. ‘Is het dier dat bij de nimfen staat een zeedraakje, mevrouw? Gaat het verhaal over dat zeedraakje?’

‘Oh, kom maar naast me zitten’, antwoordde mevrouw Sprongel toen ze zag dat Quinn in het gras plaatsnam. Ze tikte met haar hand op de lege plaats naast zich. Quinn ging op haar voorstel in en zette zich in kleermakerszit op de bank. ‘Het wezentje op de tekening is inderdaad een zeedraakje. Het is een dier dat enkel in de Zephyrazee leeft. En je hebt gelijk, dit is het zeedraakje waarover het verhaal gaat. Maar... Omdat je zo nieuwsgierig bent... Zal ik een stukje voorlezen? Dan kom je te weten waar het verhaal precies over gaat. We kunnen misschien niet alles lezen, maar enkele hoofdstukken vast wel. Wat denk je?’

Quinn glimlachte en knikte zwijgend. Toen mevrouw Sprongel dat zag, zei ze heel enthousiast: ‘Oh! Mooi zo. Niet zomaar een publiek, maar zelfs een heel enthousiast publiek! Goed dan. Hier gaan we.’ Ze ging wat comfortabeler zitten, legde haar arm op de

*leuning van de bank, hield het boek voor zich en las de titel nog
een laatste keer: 'Findel en Pomido – De Zeedraak van Zephyra.'*

Hoofdstuk 2

De droom van Naiade

In het Erynwoud, een groot bos in het zuiden van het magische land Silvaña, werd het stilaan donker. De woudnimfen die er woonden, begonnen één voor één hun boslantaarns aan te steken. Sommige nimfen waren nog ijverig aan het werk in hun keuken, terwijl anderen de allerkleinsten te slapen legden. Iedereen in Eryn maakte zich langzaam klaar voor de nacht. Hier en daar klonk nog wat geroezemoes, maar even later viel de stilte over het woud en werden alle lantaarns gedoofd.

Diep in het bos, in een hut die wat verder afgelegen lag, sliep een nimf heel onrustig. Het was Naiade, de heksige woudnimf. Ze had grote, ronde ogen, kleine paddenstoeltjes op haar hoofd en enkele bultjes op haar gezicht.

Naiade was in heel Eryn en daarbuiten bekend. Als heks kon ze magische drankjes brouwen en wonderlijke zalfjes bereiden. Ze maakte zelfs snoepjes of koekjes waardoor je met gelijk welk dier kon praten. Kortom, ze had middeltjes voor alles waarvoor de nimfen van Eryn haar nodig hadden. En oh ja, voor ik het vergeet, Naiade kon ook ontzettend goed rijmen!

Die avond lag de heksige nimf in een diepe, woelige slaap. Ze had een nare droom en sliep zo onrustig dat het zweet haar uitbrak. De nimf verzette zich tegen wat er in haar droom gebeurde; ze schopte en stampte met haar armen en benen, zonder dat ze er wakker van werd.

In haar droom hoorde ze plots een stem: 'Naiaade... Herinner je het... Herinner je je eigen verleden...'. Ondertussen bleef de heksennimf woelen, draaien, stampen en schoppen. De stem in haar hoofd begon steeds luider te klinken: 'Naiade... Jij... En jij alleen... kan het je herinneren...'. Zo bleef het nog even doorgaan tot het klonk alsof iemand vlak naast haar stond. 'Naiade! Zoek de herinnering! Nu!'

Op dat moment schoot Naiade wakker en ging ze op de rand van haar hangmat zitten. Ze keek om zich heen en zocht naar degene van wie de stem was of waar ze vandaan kwam, maar de nimf zag niemand in haar hut staan.

'Boze dromen! Ze blijven maar komen!' riep ze paniekerig. De nimf piekerde even, maar nam toen een besluit: 'Ik moet Koning Silvius zien! Ja jaa, ik moet dit met hem bespreken. Misschien is het een teken? Dit duurt al te lang bovendien!'

Naiade sprong uit haar hangmat, greep naar haar wandelstok en rende met grote passen naar de ingang van haar hut. Zodra ze in de deuropening stond, sloeg ze haar vleugels open en steeg op. Ondertussen graaide ze nog snel naar een vuurvliegje. Rondom haar hut vlogen er minstens twintig en eentje daarvan plaatste ze voorzichtig op de bovenkant van

haar wandelstok. Ze hield de stok dicht bij haar mond en fluisterde: 'Flickertje, wil je me helpen met jouw licht? Met jou erbij verbetert mijn zicht.'

Het vuurvliegje leek haar meteen te begrijpen. Flickertje landde voorzichtig op de kop van Naiade's wandelstok en bleef daar zitten. De nimf hield haar stok voor zich en gebruikte het licht van het vuurvliegje om door de duisternis te vliegen. Ze wilde zo snel mogelijk naar koning Silvius gaan. Zodra Naiade haar hut had verlaten, werd ze echter door een schelle stem opgeschrikt: 'Ze vliegt weg! Grijp haar!'

Naiade richtte haar stok meteen naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Verbaasd en geschrokken zag ze op de bodem enkele ratten telkens op en neer springen. Die probeerden haar te grijpen, maar konden haar net niet bereiken. Toen Naiade beseftte dat de ratten haar wilden vangen, vloog ze hoger en sneller.

Even later hoorde ze in de verte: 'RENNEN! NU!' Op dat moment klonk het beukend en bulderend geluid van twee grote poten die hard op de bodem stampten en steeds dichterbij kwamen. Ze voelde dat er een enorme gedaante op haar afstormde en zonder moeite takken van bomen brak om tot bij haar te geraken. Naiade vloog echter behendig verder, tot ze in de verte de Erynaya zag opdoemen, de hoogste boom van het Erynwoud.

Toen Naiade voelde dat het grote wezen haar alsnog inhaalde, pakte ze haar wandelstok bij de bovenkant vast en zei

tegen het vuurvliegje: 'Zoek Findel, snel! Vlieg, vlieg, vlieg, hij helpt ons wel.' Daarna liet de nimf haar wandelstok vallen en vloog ze nog sneller tussen de laatste bomen.

De ingang van de Erynaya kwam steeds dichterbij, maar het gedreun van het grote wezen achter haar werd ook luider. Vlak voordat ze de hut van koning Silvius zou binnenvliegen, werd ze plots door twee grote klauwen gegrepen. Een harige teen snoerde haar de mond, zodat ze geen enkel geluid kon maken. Een grommend, knauwend en bijtend geluid kwam uit de kaken van het grote beest. De knalrode ogen van het monster gloeiden in het donker. Naiade schokte heen en weer. Ze verzette zich met al haar kracht en probeerde uit de greep van de poot te geraken, maar dat lukte niet.

De nimf hoorde toen dezelfde stem: 'TERUG!' Het wezen gehoorzaamde en draaide zich om. Het trok zich terug in de dichte bebossing.

Nadat het monster het verwoeste pad een heel eind terug had gevolgd, hoorde ze de akelige stem de laatste keer: 'Goed zo... VOLG!' Met grote passen volgde het wezen de andere ratten die op de bodem liepen.

Naiade voelde dat ze zich niet langer kon verzetten en verloor op dat moment het bewustzijn. De heksige nimf van Eryn was gevangen genomen en geen enkele andere nimf in het woud had het gezien of gehoord.